

FESTA DEL MARTIRI DE SANT JOAN BAPTISTA

Sant Joan de Missa, 4 de setembre de 2020

Recordam i agraïm en aquest dia el testimoni impressionant de Joan Baptista, que no es va doblegar davant la pressió dels poderosos, sinó que es va mantenir ferm en la seva denúncia del pecat comès per Herodes. La seva decapitació, com a fruit dels capricis d'una ballarina, és un signe del menyspreu amb que solen ser tractats els profetes. Joan havia fet de tota la seva vida una proclamació de Jesús, l'Anyell de Déu. Amb el seu comportament, les seves paraules i totes les seves accions pretenia ser només un signe que apuntés cap el Messies de Déu, que lleva vertaderament el pecat d'aquest món, que ell vol salvar.

El testimoni dels màrtirs

El martiri de Joan ens fa pensar en la llarga llista d'homes i dones que, en tots els temps, han estat perseguits, assetjats i ajusticiats a causa de la seva fe en Jesucrist i que es van mantenir fidels a Ell fins al final. Els seus noms ens omplen d'admiració i ens encoratgen a treballar sense por per l'Evangeli, sense tenir por de la persecució.

També en el nostre temps segueix havent màrtirs. A pesar dels esforços per avançar cap a una fraternitat més estreta entre els homes i de propiciar el respecte de l'altre, són molts els fonamentalismes i fanatismes de tota casta que promouen la persecució d'aquells que no comparteixen les seves creences. Lamentablement no són pocs els llocs del món on els cristians estan sent perseguits, moltes vegades a costa de la seva pròpia vida. Tots ells ens ofereixen un testimoni impressionant de coherència i de fidelitat.

La persecució no cruenta

Però, a més d'aquesta persecució cruenta, advertim també avui una persecució que no exigeix el lliurament físic de la pròpia vida, però que incita a abandonar la fe i emmotllar-se a la mentalitat d'aquest món. És significatiu que ja Sant Agustí parlés d'aquest tipus de persecució. Em permetreu que llegeixi un text d'aquest sant bisbe de segle cinquè: "La persecució sempre existirà en l'Església (...) En altres temps s'incitava els cristians a renegar de Crist; ara se'ls ensenya a negar a Crist. Llavors es violentava, ara s'ensenya; llavors s'usava de la violència, ara d'insídies; llavors se sentia rugir a l'enemic; ara, presentant-se amb mansuetud, insinuant i rondant, difícilment se li adverteix. És cosa sabuda de quina manera es violentava els cristians a negar a Crist: procuraven atreure'ls a si perquè reneguessin; però ells, confessant a Crist, eren coronats. Ara (el drac) ensenya a negar el Crist i els enganya de tal manera, que el que rep aquest ensenyament, li sembla que no s'aparta de Crist" (Sant Agustí, Comentari al salm 39, 1).

Són unes paraules clarividents, que molt bé podrien descriure la situació en què es troben molts cristians en el nostre temps. A les nostres societats occidentals no hi ha una persecució declarada contra els cristians, però sí que hi ha una pressió de l'ambient que considera la fe cristiana com una superstició pròpia de temps passats i convida a abandonar el Crist i l'Església. Sense violència ni amenaces, els cristians es veuen submergits en un ambient que els convida a adaptar-se als nous valors de la societat, al que està establert com a políticament correcte, deixant enrere les seves creences i conviccions. El pitjor -deia Sant Agustí- és que molts d'ells pensen que amb això no han abandonat a Crist.

Hi ha moltes maneres de negar a Crist. Es pot fer amb els nostres llavis i certament molts cristians, quant són assetjats o ridiculitzats, s'afanyen a negar que són membres de l'Església o seguidors de Crist. Però a Crist se li nega sobretot amb la pròpia vida, quan es van abandonant els valors de l'Evangeli i s'adopten els de la societat, quan tenim por de ser diferents i ens adaptam a l'estil de vida dels altres, quan anam abandonant la pràctica de la fe i quan les nostres opcions, la nostra mentalitat i les nostres accions deixen d'estar configurades per Crist.

La necessitat de confessar a Crist

En aquesta situació resulta fonamental mirar a Joan Baptista i als màrtirs de tots els temps, per cobrar forces i aprendre a confessar a Crist. També aquesta confessió es realitza amb els nostres llavis i amb la nostra vida. Cada cristià té el dret i el deure de ser testimoni de Crist, assenyalant amb tota la seva vida al 'Messies. No hem de tenir por a dir ben clar a tothom que ens reconeixem com a deixebles de Jesús i membres de la seva Església, en la qual ens esforcam cada dia per ser més fidels a l'Evangeli. Però és la nostra vida la que ha de dir que som dels seus. Si aconseguíssim reproduir en nosaltres l'estil de vida de Jesús, aconseguiríem sacsejar aquestes societats occidentals decadents i convidar els homes a espavilar-se en la recerca del que vertaderament importa, de l'absolut i definitiu.

Intercessió de Sant Joan

L'oració pròpia d'aquest dia ens convida a contemplar el testimoni del Baptista i a demanar al Senyor que "Així com ell va ser màrtir de la veritat i la justícia, també nosaltres lluitem amb valentia per la Confessió de la vostra doctrina". Aquesta podria ser avui la nostra pregària: que contemplant el testimoni de sant Joan, cobrem força per rebutjar les pors i lluitar amb valentia per comunicar a tots que la salvació i la vida es troben en Jesús, l'Anyell, el Messies de Déu.

FIESTA DEL MARTIRIO DE SAN JUAN BAUTISTA

Sant Joan de Missa, 4 d'octubre de 2020

Recordamos y agradecemos en este día el testimonio impresionante de Juan el Bautista, que no se dobló ante la presión de los poderosos, sino que se mantuvo firme en su denuncia del pecado cometido por Herodes. Su decapitación, como fruto de los caprichos de una bailarina, es un signo del desprecio con que suelen ser tratados los profetas. Juan había hecho de toda su vida una proclamación de Jesús, el Cordero de Dios. Con su comportamiento, sus palabras y todas sus acciones pretendía ser sólo una señal que apuntara al Mesías de Dios, el que quita verdaderamente el pecado del mundo, el que trae la salvación.

El testimonio de los mártires

El martirio de Juan nos hace pensar en la larga lista de hombres y mujeres que, en todos los tiempos, han sido perseguidos, acosados y ajusticiados a causa de su fe en Jesucristo y que, sin embargo, se mantuvieron fieles a Él hasta el final. Sus nombres nos llenan de admiración y nos alientan a trabajar sin miedo por el Evangelio, sin temer a la persecución.

También en nuestro tiempo sigue habiendo mártires. A pesar de los esfuerzos por avanzar hacia una fraternidad más estrecha entre los hombres y de propiciar el respeto del otro, son muchos los fundamentalismos y fanatismos de todo tipo que promueven la persecución del que no comparte sus creencias. Lamentablemente no son pocos los lugares del mundo donde los cristianos están siendo perseguidos, muchas veces a costa de su propia vida. Todos ellos nos ofrecen un testimonio impresionante de coherencia y de fidelidad.

La persecución no cruenta

Pero, además de esta persecución cruenta, advertimos también hoy una persecución que no exige la entrega física de la propia vida, pero que incita a abandonar la fe y amoldarse a la mentalidad de este mundo. Es significativo que ya San Agustín hablara de este tipo de persecución. Me vais a permitir que lea un texto de este santo obispo del siglo quinto: "La persecución siempre existirá en la Iglesia (...). En otros tiempos se incitaba a los cristianos a renegar de Cristo; ahora se les enseña a negar a Cristo. Entonces se violentaba, ahora se enseña; entonces se usaba de la violencia, ahora de insidias; entonces se oía rugir al enemigo; ahora, presentándose con mansedumbre insinuante y rondando, difícilmente se le advierte. Es cosa sabida de qué modo se violentaba a los cristianos a negar a Cristo: procuraban atraerlos a sí para que renegasen; pero ellos, confesando a Cristo, eran coronados. Ahora (el dragón) enseña

a negar a Cristo y los engaña de tal manera, que el que recibe esa enseñanza, le parece que no se aparta de Cristo” (San Agustín, Comentario al salmo 39, 1).

Son unas palabras clarividentes, que muy bien podrían describir la situación en que se encuentran muchos cristianos en nuestro tiempo. En nuestras sociedades occidentales no existe una persecución declarada contra los cristianos, pero sí existe una presión del ambiente que considera la fe cristiana como una superstición propia de tiempos pasados e invita a abandonar a Cristo y a la Iglesia. Sin violencia ni amenazas, los cristianos se ven sumergidos en un ambiente que les invita a adaptarse a los nuevos valores de la sociedad, a lo que está establecido como políticamente correcto, dejando atrás sus creencias y convicciones. Lo peor –decía San Agustín- es que muchos de ellos piensan que con ello no han abandonado a Cristo.

Hay muchas maneras de negar a Cristo. Se puede hacer con nuestros labios y ciertamente muchos cristianos, en cuanto son acosados o ridiculizados, se apresuran a negar que son miembros de la Iglesia o seguidores de Cristo. Pero a Cristo se le niega sobre todo con la propia vida, cuando se van abandonando los valores del Evangelio y se adoptan los de la sociedad, cuando tememos ser diferentes y nos adaptamos al estilo de vida de los demás, cuando vamos abandonando la práctica de la fe y cuando nuestras opciones, nuestra mentalidad y nuestras acciones dejan de estar configuradas por Cristo.

La necesidad de confesar a Cristo

En esta situación resulta fundamental mirar a Juan Bautista y a los mártires de todos los tiempos, para cobrar fuerzas y aprender a confesar a Cristo. También esta confesión se realiza con nuestros labios y con nuestra vida. Cada cristiano tiene el derecho y el deber de ser testigo de Cristo, señalando con toda su vida al Mesías. No hemos de temer decir bien claro a todos que nos reconocemos como discípulos de Jesús y miembros de su Iglesia, en la cual nos esforzamos cada día por ser más fieles al Evangelio. Pero es nuestra vida la que tiene que decir que somos de los suyos. Si lográramos reproducir en nosotros el estilo de vida de Jesús, conseguiríamos sacudir estas sociedades occidentales decadentes e invitar a los hombres a espabilar en la búsqueda de lo que verdaderamente importa, de lo absoluto y definitivo.

Intercesión de San Juan

La oración propia de este día nos invita a contemplar el testimonio del Bautista y a pedir al Señor que “així como ell va ser màrtir de la veritat i la justícia, així nosaltres lluitem amb valentia per la confessió de la vostra doctrina”. Esta podría ser hoy nuestra plegaria: que contemplando el testimonio de san Juan, cobremos fuerza para rechazar los miedos y luchar con valentía por comunicar a todos que la salvación y la vida se encuentran en Jesús, el Cordero, el Mesías de Dios.